

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

8 Ὀκτωβρίου 2006
Κυριακή Γ΄ Λουκᾶ (Λουκ. 7, 11-16)

Μέσα στὰ πολλὰ θαυμαστὰ γεγονότα πὸ ἐτέλεσε ὁ Χριστὸς στοὺς ἀνθρώπους, ἐξέχουσα θέση κατέχουν οἱ ἀναστάσεις τῶν νεκρῶν. Εἶναι ὁ υἱὸς τῆς χήρας τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου, ὁ φίλος Του Λάζαρος, οἱ νεκροὶ κατὰ τὴν σταύρωση τοῦ Χριστοῦ, ὅταν «πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων, μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς» καὶ τέλος ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ Του.

Καὶ εἶναι σημαντικὲς αὐτὲς οἱ ἀναστάσεις, γιὰτὶ ἀκριβῶς ἐκφράζουν τὴν ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ, ἐπάνω στὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο. Αὐτὸς ἄλλωστε ἔχει στὰ χέρια Του τὴν ζωὴ μας καὶ Αὐτὸς ἔχει τὴν ἐξουσία νὰ τὴν δίνει καὶ νὰ τὴν παίρνει.

Μιλώντας δὲ γιὰ τὸ γεγονὸς τοῦ θανάτου, ἔτσι καθὼς τὸν ἀντικρύζουμε στὸν υἱὸ τῆς χήρας στὴν πόλη Ναΐν, κατανοοῦμε πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα μεγάλο μυστήριο. Ὁ θάνατος εἶναι τὸ μεγάλο μυστήριο! Μονάχα πὸ αὐτὸ μᾶς φοβίζει καὶ, σὰν κάποιες φορές τὸ σκεπτόμαστε, μᾶς παγώνει τὸ αἷμα καὶ νεκρώνει τὴν ὑπαρξή μας.

Καὶ παρ' ὅτι καθημερινὰ τονίζουμε στὸ σύμβολο τῆς πίστεώς μας «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν», ἐντούτοις μοιάζουμε μ' αὐτοὺς πὸ πέραν τοῦ θανάτου καὶ τῆς πλάκας τοῦ τάφου, «δὲν ἐλπίζουμε πᾶ σὲ τίποτε».

Νομίζουμε πὼς ὅλα τελειώνουν ἐδῶ καὶ δὲν περιμένουμε τίποτε. Γι' αὐτὸ «πολλοὶ κλαῖνε καὶ σκοτώνονται καὶ χάνουν τὰ λογικά τους κι ἀκόμη τὰ βάζουν μὲ τὸ Θεό». Ὅλη αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ἀπλᾶ μᾶς λέγει πὼς ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὸ χριστιανισμό, καὶ ἄς λέγουν πὼς πιστεύουν.

Στὸ θάνατο ἐνὸς ἀνθρώπου βέβαια καὶ θὰ λυπηθοῦμε καὶ θὰ κλαύσουμε, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι καὶ ἀνθρώπινο καὶ φυσικό. «Μὰ δὲν ἀφίνουμε νὰ μᾶς πνίξη ὁ πόνος καὶ νὰ μᾶς θολώση τὰ λογικά μας ἢ λύπη». Γιὰτὶ οἱ νεκροὶ μας φεύγουν μὲν, ἀλλὰ δὲν χάνονται. Αὐτοὶ πηγαίνουν μπροστὰ καὶ ἐμεῖς τοὺς ἀκολουθοῦμε, γιὰ νὰ τοὺς ξαναβροῦμε.

Ὁ Χριστὸς δὲ μὲ τίς ἀναστάσεις αὐτὲς, καὶ κυρίως μὲ τὴ δική Του ἀνάστασις, ἐπιθυμεῖ νὰ τονίσει πὼς δὲν ὑπάρχουν νεκροί. Ναί! ἀκριβῶς ἔτσι! Τὸ λέγει ἄλλωστε ὁ Ἰδιος πὼς «ὁ

Θεός δὲν εἶναι Θεός νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων». Ἔτσι, κάθε φορά πού ὁ Χριστός μιλάει γιά θάνατο, μιλάει γιά ὕπνο καί βεβαιώνει πώς ὅσοι φεύγουν ἀπ' αὐτή τήν ζωή, δὲν πεθαίνουν, ἀλλὰ κοιμούνται.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο καί σ' αὐτὴ τὴ βάση ὁ Χριστός σήκωσε τὸν πεθαμένο υἱὸ τῆς χήρας λέγοντάς του: «νεανίσκε, σὲ σένα μιλῶ, σήκω ἐπάνω!». Εἶναι ὡσὰν νὰ κοιμᾶται καί τὸν ξυπνάει. Τοῦ μιλάει καί ἐκεῖνος ἀκούει καί σηκώνεται ἀπ' τὸν βαθὺ ὕπνο του!

Ἅλα ἐτοῦτα τὰ θαυμαστὰ γεγονότα, δύσκολα τ' ἀκούει ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος καί λιγότερο τὰ πιστεύει. Ἀκούγοντας γιά τὸ θάνατο καί τὴν Ἀνάσταση ἀποφεύγει καί νὰ τὰ ὀνομάσει, τὸν μὲν πρῶτο, γιὰτὶ τὸν φοβᾶται καί τὸν τρέμει, τὴν δὲ δεύτερη, γιὰτὶ δὲν τὴν πιστεύει.

Ἀφοῦ εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν οἱ ἄνθρωποι ν' ἀρνοῦνται ὅ,τι δὲν ἐννοοῦν καί νὰ κάνουν ἀρνητικὴ κριτικὴ σὲ κάθε σέβασμα τῆς Ἐκκλησίας πού τοὺς φαίνεται ἐνοχλητικό.

Μὰ ἐδῶ μᾶς μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός. Σ' αὐτὰ δὲ τὰ λόγια Του δὲν καθόμαστε νὰ ρωτήσουμε ἢ νὰ ἐρευνήσουμε τὸ πῶς αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιθῶν. Μῆτε τὸ γιὰτὶ πρέπει νὰ γίνου. Ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ ἀκοῦμε τὸ λόγο τοῦ Πατέρα μας, πού γνωρίζει τὸ πῶς καί τὸ γιὰτὶ, νὰ τὸν δεχόμαστε καί νὰ τὸν ἐμπιστεύομαστε.

Ἄλλωστε ὁ Χριστός, πού γνώρισε τὸν ἄλλο κόσμο μὲ τὸ θάνατό Του, γυρνώντας πάλι στὴ ζωή μὲ τὴν Ἀνάστασή Του, μᾶς ἀποκάλυψε στὸ Εὐαγγέλιό Του πώς γιά τοὺς πιστοὺς ἄνθρώπους δὲν ὑπάρχει θάνατος. Ἀντιθέτως μάλιστα μᾶς μιλάει γιά τὴν ζωή καί φέρνει τὸ χαρμόσυνο μήνυμα τῆς σωτηρίας καί τῆς διάσωσης γιά ὅλους μας.

Ἐμεῖς δὲ οἱ χριστιανοὶ ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ πιστεύουμε ὅ,τι ἡ Ἐκκλησία, ὄχι ὡς πρόσωπα ἀλλὰ ὡς σύνολο, μᾶς διδάσκει. Αὐτὴ γνωρίζει καί κατέχει ὀλόκληρη τὴν ἀλήθεια τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ. Γιὰτὶ τελικὰ ἡ Ἐκκλησία εἶναι «κήρυγμα γεγονότων, ἀναποσπᾶστος συνδεδεμένων πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Ὁ θάνατος λοιπόν, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, εἶναι μιὰ μετάβαση πρὸς τὴν ζωή, γι' αὐτὸ ἀπὸ τέλος γίνεται τελείωση· ἀπὸ σιωπὴ γίνεται ζωή· ἀπὸ νέκρωση γίνεται ἀνάσταση! «Τὸ θάνατον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἢ τὸν νικῶμεν ἢ μᾶς νικᾷ». Τὸν νικοῦμε τελικὰ καί ἡ νίκη αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μόνο διὰ τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ νὰ φοβούμεστε καί νὰ λυπούμαστε, ὅταν ἀντικρύζουμε τὸ θάνατο, εἶναι καί ἀνθρώπινο καί φυσικό. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτό, μέχρι τοῦ σημείου νὰ κυριεύομαστε ἀπὸ τὸν τρόμο καί τὴν ἀπελπισία, νὰ τὰ χάνουμε καί νὰ θολώνει ἡ ὑπαρξὴ μας, εἶναι τεράστια ἢ ἀπόσταση. Καί δὲν εἶναι σωστὴ μήτε χριστιανικὴ. Εἶδεμὴ πορεύομαστε ὡς μὴ ἔχοντες ἐλπίδα, κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο.

Πρὸ πάντων ὅμως, οφείλουμε νὰ μὴν ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως συνηθίζουν μερικοὶ, ὅταν ἔχουν πένθος, νὰ σταματοῦνε νὰ πηγαίνουν στὸ Ναό.

Ἄν εἶναι ἀνάγκη γιὰ ὅλους μας νὰ βρισκόμαστε στὴν Ἐκκλησία, πολὺ περισσότερο ὅταν ἔχουμε πένθος. Γιατὶ στὴν Ἐκκλησία ἡρεμεῖ ἡ ψυχὴ, γαληνεύει ἡ ὑπαρξὴ μας, ἀφοῦ εἶναι τὸ ὑπὴνεμο λιμάνι· ἡ παρηγοριὰ καὶ τὸ στήριγμά μας· θερμαίνει μὲ τὴ ζεστασιά της καὶ μᾶς φωτίζει τὸ νοῦ. Μέσα δὲ στὸ φωτισμὸ τῆς ψυχῆς καὶ στὴ θερμότητα τῆς καρδιάς, κρύβεται ὀλόκληρη ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλπίδα μας· ὅτι δὲν ὑπάρχει πιά θάνατος, παρὰ μόνο ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος, ἔτσι καθὼς μᾶς τὴ δώρησε ὁ Χριστός.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]